

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci

žalobce: **P. Š.**
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem
se sídlem v Praze 4, Na Zlatnici 301/2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. listopadu 2016, č. j. KUKHK-32889/DS/2016/Kj,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 1. 9. 2016, č. j. ODP/78023-2016/hrk 42700-2015/hrk/10, který uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách

některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1.500,- Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky Škoda Octavia, registrační značky X, v rozporu s ustanovením § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 7. 9. 2015 v 17:05 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 63 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce shrnul žalobní námitky do šesti bodů.
4. V prvním z nich žalobce vytýkal řadu pochybení orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení, a to v části nazvané „Vady správního řízení“. Správní orgán I. stupně měl žalobci upřít právo seznámit se s podklady pro rozhodování a neměl jej vyrozumět ani o prováděném dokazování mimo ústní jednání. Ve věci mělo být rozhodováno na základě podkladů, které nebyly předmětem dokazování (stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4, souhlas policie s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě, včetně souhlasu se součinností dle § 79a zákona o silničním provozu pro strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem, ostatní listiny založené ve správním spisu). Správní orgán měl pochybit dále v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopie územního plánu. Totéž se týká umístění dopravního značení na začátku a konci obce, jako i tvrzeného vodorovného dopravního značení označujícího začátek a konec měřeného úseku. Tyto vady způsobily podle žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Dále žalobce namítl, že správní orgány nezjišťovaly, kde měřený úsek začínal a kde končil. Žalobce tak nemohl měřený úsek ohledat a případně namítat, že není v celé délce v obci nebo že délka úseku měření a umístění rychloměru nebylo v souladu s ověřovacím listem.
5. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že při měření rychlosti bylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť na něm nezákonně participoval soukromý objekt.
6. Ve třetím konstatoval, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán podle něho neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. V opačném případě pak mohl vést přestupkové řízení právě s ním. Dle žalobce je sice pravdou, že jím označená osoba – D.

P., sice uvedla, že vozidlo žalobce neřídila, ale to je pochopitelná reakce člověka, který je vinen. Jmenovaný měl v obvodu správního orgánu spáchat dalších 17 přestupků, reálně mu tedy hrozilo vybodování. Měl navíc vážné finanční problémy, tedy nemohl si dovolit hrazení pokut. Tvrzení o tom, že neřídil, navíc jmenovaný předložil správnímu orgánu v písemné podobě. S tím se správní orgán neměl spokojit a bylo jeho povinností trvat na osobním podání vysvětlení této osoby. Jenom z jeho verbálního i nonverbálního vyjadřování totiž bylo možné učinit relevantní závěr, zda dotyčný vozidlo žalobce skutečně řídil či nikoliv. K úvahám správního orgánu o tom, že pan P. nebyl zmocněncem žalobce jako řidič vozidla označen poprvé, pak žalobce uvedl, že pokud správní orgán rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, měl žalobci umožnit se s těmito skutečnostmi seznámit a vyjádřit se k nim, a dát mu tak možnost případně jeho prvotní domněnku vyvrátit. Jmenovaný měl být zaměstnancem zmocněnce žalobce, tedy společnosti Odvoz vozu s. r. o., která provozuje službu drink and drive, jeho opakované vystupování v podobných případech má tedy rozumné vysvětlení.

7. Ve čtvrtém žalobním bodu se žalobce dovolával s odkazem na § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s § 125f odst. 5 téhož zákona liberace s tím, že vynaložil veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení své právní povinnosti stanovené v jeho § 10 odst. 3 zabránil.
8. V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že nebylo provedeno jednání či dokazování mimo ústní jednání za jeho účasti.
9. V posledním žalobním bodu žalobce namítal protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu.
10. V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku. Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.
11. Žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se ve svém vyjádření v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, jehož obsah de facto okopíroval.
13. Stran účasti soukromoprávního subjektu na měření pak žalovaný uvedl, že jedinými subjekty, které mohou měřit rychlost vozidel, jsou Policie ČR a obecní policie, ta přitom pouze za součinnosti s Policií ČR a jen na místech policií určených. Povinná součinnost přitom vyplývá z § 1 odst. 3 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“), přímá účast příslušníka Policie ČR tak při měření rychlosti není nutná. Záznamy rychlosti vozidel vč. fotografií vozidel a řidičů může pro potřeby správního řízení prováděného obecním úřadem obce s rozšířenou působností provádět obecní policie jakékoliv obce, vždy však pouze na území obce, která ji zřídila a jíž je orgánem, a to bez ohledu na typ pozemní komunikace, anebo na území jiné obce na základě veřejnoprávní smlouvy podle § 3a zákona o obecní policii. Měření je technicky realizováno na podkladě smlouvy o nájmu zařízení o poskytování služeb č. GE1/ZE130021/S 023, schválené usnesením rady města Dvůr Králové nad Labem

R/1501/2013-108 ze dne 20. 8. 2013, která končí instalací záznamového systému – automatizovaných silničních rychloměrů, přičemž nastavení tolerance měřících zařízení je ve výlučné kompetenci města Dvůr Králové nad Labem, resp. obecní policie, která v rámci svých zákonných oprávnění provádí činnost jí svěřenou zákonem dle § 79a zákona o silničním provozu. Vlastní měření probíhá zcela bez zásahu lidského činitele a žádný soukromoprávní subjekt tak do chodu zařízení nemůže zasahovat. Záznamy o provedených měřeních jsou automaticky generovány a zobrazovány v systému městské policie. Každé měřící zařízení je přitom certifikováno ČMI a spolehlivost zařízení je každoročně ověřována. Soukromoprávní subjekt správnímu orgánu pouze poskytuje technické prostředky, tj. měřící zařízení a software, prostřednictvím nichž správní orgán samostatně a na vlastní odpovědnost vykonává veřejnou správu svěřenou mu zákonem.

14. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uplatnil pouze námitku absence ústního jednání, jehož se chtěl účastnit dokazováním, a námitku neoprávněnosti zahájení řízení o správním deliktu, namísto řešení přestupku s konkrétním viníkem, jehož totožnost byla správnímu orgánu známa. Další námitky žalobce neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Z uvedeného důvodu žalovaný navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání soudu

15. K jednání soudu dne 20. 3. 2018 se dostavil pouze žalobce, žalovaný svoji neúčast omluvil. Protože předvolání k jednání bylo oběma stranám (včetně zástupce žalobce) řádně doručeno, nebránila žádná zákonná překážka v projednání věci v jejich nepřítomnosti.
16. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
17. Následně provedl krajský soud níže uvedené důkazy, když přečetl obsah:
- návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012,
 - stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013,
 - smlouvy o nájmu zařízení a poskytování služeb, uzavřené mezi společností Gemos CZ, s. r. o., coby pronajímatelem, a městem Dvůr Králové nad Labem, coby nájemcem ze dne 2. 12. 2013, včetně příloh.
18. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- č. l. 13 - žádost o prověrku pobytu D. P. - odpověď Police ČR,
 - č. l. 17 – úřední záznam Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem,
 - č. l. 19 – odpověď pana D. P. k výzvě k podání vysvětlení,
 - č. l. 22 – ověřovací list z 21. 5. 2015,
 - č. l. 23 - veřejnoprávní smlouva ze dne 2. 7. 2013, uzavřená mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť,

- č. 1. 24 - výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 6. 6. 2013,
- č. 1. 25 - rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013,
- č. 1. 26 - 29 – vyjádření Policie ČR, krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel z 31. 12. 2014, včetně přílohy č. 1 – lokality pro nasazení represivního kamerového systému, včetně doplnění ze dne 25. 2. 2015, a včetně přílohy č. 1 tohoto doplnění.

19. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

20. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

21. Správní orgán prvního stupně obdržel od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem Oznámení o přestupku v dopravě (Automatizované měření) ze dne 7. 11. 2015, k němuž došlo tak, že řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, dne 7. 9. 2015 v 17:05 hod. na pozemní komunikaci v obci Třebihošť, Horní Dehtov, silnice II/300 směr Hořice, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a – „Obec“ a IS 12b – „Konec obce“, při řízení uvedeného vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h, přičemž mu byla automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0009, naměřena rychlost jízdy 66 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h tedy byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 63 km/h, čímž řidič porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
22. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 8. 12. 2015 žalobci coby provozovateli vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. V reakci na to bylo správnímu orgánu dopisem ze dne 23. 12. 2015 doručeno vyjádření zmocněnce žalobce, společnosti Odvoz vozu s. r. o., v němž byl jako řidič vozidla označen pan D. P., nar. X, X.
23. S odkazem na předmětné vyjádření předvolal správní orgán prvního stupně pana D. P. k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích a to výzvou ze dne 28. 12. 2015. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.
24. Správní orgán proto požádal Krajské ředitelství Policie České republiky přípisem ze dne 15. 6. 2016 o prověrku pobytu jmenovaného. Na základě odpovědi, z níž vyplynulo, že na adrese X, jmenovaný již řadu let nebydlí, ale že by se měl zdržovat na adrese X,

předvolal správní orgán prvního stupně jmenovaného k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích na uvedenou adresu a to výzvou ze dne 20. 6. 2016. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.

25. Na základě další žádosti o prověrku pobytu uvedené osoby se správnímu orgánu podařilo spojit se s D. P. telefonicky. O tomto rozhovoru byl pořízen dne 13. 7. 2016 úřední záznam následujícího obsahu:
26. Jmenovanému bylo vysvětleno, že společností Odvoz vozu s. r. o. je uváděn jako údajný řidič různých vozidel v 16 spisových materiálech vedených na ODP Dvůr Králové nad Labem, kdy s těmito vozidly dochází k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci. Jmenovaný byl požádán o sdělení jeho místa pobytu, když se na adrese trvalého pobytu nezdržuje, aby mu správní orgán mohl zaslat výzvu k podání vysvětlení k daným případům a mohl se písemně vyjádřit. Pan D. P. k tomuto do telefonu uvedl, že to není poprvé, co ho společnost Odvoz vozu s. r. o. uvádí jako řidiče různých vozidel, protože už toto řešil s Městským úřadem Židlochovice, a tam také vozidla neřídil. Dále uvedl, že samozřejmě společnost Odvoz vozu s. r. o. nezná, absolutně neví, proč ho tato společnost uvádí jako řidiče a také, že s určitostí vozidla různých provozovatelů z celé ČR na území Dvora Králové nad Labem a okolí neřídil. Zvažuje i podání trestního oznámení na uvedenou společnost. Dále uvedl, že sice trvalé bydliště má na adrese X, ale tam se opravdu nezdržuje. Dále uvedl, že však nikdy nebydlel a ani se nezdržuje na adrese X. Na dotaz, kde se vlastně zdržuje, uvedl, že řeší majetkové problémy a pobývá různě po známých, ne však na jedné adrese, kde by byl k zastížení. K tomu uvedl, že kontakt s ním je možný přes dané telefonní číslo nebo přes jím uvedenou mailovou adresu. Dále s ním bylo domluveno, že pokud mu tedy není možné zaslat na nějakou kontaktní adresu výzvu k podání vysvětlení, tak mu bude zaslána na uvedený e-mail, aby se vyjádřil ke všem případům, kde je uveden jako řidič. Pan P. potvrdil, že až mu tato výzva dojde, tak hned obratem zašle své písemné vyjádření.
27. Na uvedenou e-mailovou adresu následně správní orgán I. stupně zaslal dne 13. 7. 2016 výzvu k podání vysvětlení ve věci všech popsanych 16 případů, kde je D. P. uveden jako údajný řidič různých motorových vozidel, různých provozovatelů z celé České republiky, kdy s těmito vozidly dochází k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obcích v obvodu Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a jeho osoba je v těchto případech sdělována jako řidič od společnosti Odvoz vozu s.r.o., včetně vozidla registrační značky X provozovatele P. Š..
28. Pan D. P. zaslal v reakci na to správnímu orgánu dne 25. 7. 2016 písemné vysvětlení, v němž uvedl:
„Tímto prohlašuji
1) Ve všech výše uvedených případech jsem nebyl řidičem vozidel
2) Neznám provozovatele vozidel
3) Neznám společnost odvoz vozu (vím o ní až od městských úřadů)
4) Připojuji emailem zamítnutý příkaz z obvinění z přestupku kde společnost pravděpodobně za mě podepsala uznání viny a poslala dopis, že jsem řídil.“
29. Následně správní orgán dne 4. 8. 2016 s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

30. Téhož dne zahájil proti žalobci jakožto provozovateli předmětného vozidla správní řízení a současně jej vyrozuměl o provedení důkazů mimo ústní jednání, které se mělo uskutečnit dne 24. 8. 2016 v 10:00 hod. v budově Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem. Závěrem pak správní orgán prvního stupně poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu. Oznámení o zahájení správního řízení bylo doručeno do datové schránky zmocněnce dne 4. 8. 2016.
31. Na základě výše uvedeného správní orgán prvního stupně dne 24. 8. 2016 provedl dokazování mimo ústní jednání, o čemž sepsal protokol. Z něho plyne, že správní orgán provedl důkaz listinami založenými ve správním spise na čl. 1 (oznámení o přestupku), na čl. 2 (fotografická dokumentace) a čl. 3-4 (výpis z karty předmětného motorového vozidla). Jak vyplývá z následného rozhodnutí správního orgánu, žalobce ani jeho zmocněnec možnosti účastnit se dokazování mimo ústní jednání ani seznámit se se spisovým materiálem nevyužili.
32. Dne 1. 9. 2016 tedy správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí o správním deliktu, v němž uložil žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž namítal, že ve věci nebylo nařízeno ústní jednání, jakož i skutečnost, že správnímu orgánu nevzniklo právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť věc se měla řešit jako přestupek s označenou osobou přestupce.
33. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

34. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivit a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).
35. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což

připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné opONENTUŘE (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 – 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevyporádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci – pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů – nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

36. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:
37. „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nepříznivě jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

38. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
39. Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).
40. A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Vady správního řízení

41. Tento žalobní bod v sobě zahrnoval několik výtek ve vztahu k postupu správních orgánů.
- a) Předně krajský soud nemůže přisvědčit úvodnímu tvrzení žalobce, že nebyl správním orgánem I. stupně vyrozuměn o provádění dokazování mimo ústní jednání a o možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady správním orgánem v průběhu správního řízení shromážděnými. Stalo se tak oznámením správního orgánu ze dne 4. 8. 2016, které bylo téhož dne doručeno do datové schránky zmocněnce žalobce, společnosti Odvoz vozu s. r. o.
42. b) Dále žalobce nesouhlasil s tím, že se správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí odvolaly v souvislosti s výkladem pojmu „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ na stanovisko Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“), aniž by touto listinou byl proveden důkaz. Neozřejmily ani, proč mají toto stanovisko při výkladu daného pojmu za směrodatné. Žalobce tak má pochybnost, zda použitý rychloměr skutečně automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy byl. V souvislosti s tím se dovolával provedení důkazu Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity, jímž byla v daném případě změřena rychlost vozidla žalobce.
43. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně se sice v souvislosti s vymezením pojmu „automatický technický prostředek používaný bez obsluhy“ ve svém rozhodnutí na Stanovisko odvolal (viz poslední odstavec na str. 5), svůj závěr, že se jedná o automatizovaný technický prostředkem bez obsluhy, však opřel zejména o jiné důkazy, které ve správním spise založeny jsou (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70143-15, veřejnoprávní smlouvu ze dne 2. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/597, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14391/VZ/2013-2, kterým udělil souhlas s uzavřením uvedené veřejnoprávní smlouvy).
44. Přestože je krajský soud toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek

bez obsluhy, doplnil v tomto směru dokazování provedené správními orgány ve smyslu § 77 s. ř. s. A to právě zmíněným Stanoviskem a dále Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12.

45. Pokud se jedná o pojem „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.
46. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
47. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
48. *„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
49. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „automatizovaný technický prostředek bez obsluhy“ dle jeho názoru přílehavě vystihují.
50. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
51. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřicím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“

52. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
53. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. články 2. 1. a 2.4 veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť dne 2. 7. 2013 pod č. KTÚ/VERJ-2013/597).
54. Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.
55. c) Dále žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl jako důkaz mimo ústní jednání příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti v daném místě ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o souhlas Doprávního inspektorátu Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, ze dne 31. 12. 2014, č. j. KRP-597-188/Čj-2014-051006 (č. 1. 26-27 správního spisu), včetně přílohy č. 1 – Lokality pro nasazení represivního kamerového systému. A dále o jeho doplnění ze dne 25. 2. 2015, č. j. KRP-433-011/Čj-2015-051006, včetně přílohy č. 1 (čl. 28-29 správního spisu). Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daném místě v rámci součinnosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu. Přestože listiny byly již založeny ve správním spisu, krajský soud při jednání tyto důkazy provedl.
56. d) Žalobce dále namítl, že správní orgán I. stupně neprovedl ani důkazy ostatními listinami nacházejícími se ve správním spise, přestože z obsahu těchto listin při svém rozhodování vycházel.
57. Ve správním spisu je založen Protokol o provedení důkazu mimo ústní jednání ze dne 24. 8. 2016 podle § 18 odst. 1 správního řádu (viz č. 1. 32 správního spisu), v němž správní orgán uvádí, že provedl důkazy oznámením o přestupku (č. 1. 1 spisu), fotografickou dokumentací na č. 1. 2 spisu a výpisem z karty osobního motorového vozidla z centrálního registru vozidel na č. 1. 3 a 4 spisu, a podrobně popsal, co z těchto důkazů zjistil.
58. Předně je třeba k této námitce uvést, že § 51 odst. 2 věta první správního řádu zní „O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“ Vyrozumění o dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve lhůtě 5 dnů ode dne provedení dokazování bylo žalobci doručeno 4. 8. 2016 do datové schránky jeho zmocněnce. Žalobce se nedostavil a svého práva účastnit se dokazování a vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužil.
59. V souvislosti s tím krajský soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007 – 337, které na posuzovanou věc dopadají a s nimiž se zcela ztotožňuje a na něž odkazuje: „Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první

správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“

60. Přes shora uvedené závěry krajský soud z opatrnosti při jednání provedl důkazy všemi listinami, které byly založeny ve správním spisu a sloužily jako podklady pro rozhodování správních orgánů (v podrobnostech viz část IV. rozsudku).
61. Znovu zdůrazňuje, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však žalobce nevyužil. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal, k porušení žalobcových procesních práv nedošlo.
62. S ohledem na tento závěr krajský soud nepřistoupil k provedení důkazu navrženého žalobcem, tedy vyžádání si od žalovaného všech jeho zrušujících rozhodnutí vydaných v tomto typu agendy v roce 2016, neboť provedení takového důkazu by na shora uvedené závěry nemělo žádný vliv a bylo by proto nadbytečné a irelevantní.
63. e) Žalobce dále považuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán neuvedl, odkud a jakým způsobem čerpal informace o tom, že se měřený úsek nachází v zastavěném území obce Třebihošť, jak je dlouhý, že je na pozemní komunikaci označen bílým vodorovným značením a že se nachází mezi dopravními značkami č. IS 12a „Obec“ a č. IS 12b „Konec obce“. Nevysvětlil také, ve významu jakého zákona pojem „zastavěné území“ chápe. V souvislosti s tím žalobce odkázal na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu a na § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Dle něho správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
64. Totéž žalobce namítnul stran umístění příslušného dopravního značení na začátku a konci obce Třebihošť, jakož i tvrzeného vodorovného dopravního značení označujícího začátek a konec měřeného úseku. Ani to nebylo nijak prokazováno a závěr o něm je tak nepřezkoumatelný.
65. Z obsahu správního spisu také nevyplývá (a správní orgány toto vůbec nezjišťovaly), kde měřený úsek začínal a končil. Žalobce jej tak nemohl ohledat a případně namítat, že měřený úsek není v celé délce obcí nebo že délka úseku měření a umístění rychloměru nebylo v souladu s ověřovacím listem.

66. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 7. 9. 2015 je přestupkem dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.
67. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu, nikoliv zda celý měřený úsek probíhal zastavěným územím v kontextu namítaného stavebního zákona, případně zákona o ochraně zemědělského půdního fondu apod. Aplikace stavebního zákona, resp. územního plánu obce za účelem vymezení pojmu „zastavěné území obce“, jak se toho dožadoval žalobce, tak není na místě, neboť předpisy stavebního práva na danou problematiku vůbec nedopadají. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem obce Třebihošť, jak vytýkal žalobce správním orgánům.
68. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. II/300 v obci Třebihošť mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z Ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 21. 5. 2015, č. 8012-OL-70143-15, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 2. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/597, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť, a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 31. 12. 2014, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel, včetně doplnění ze dne 25. 2. 2015.
69. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Třebihošť, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobit závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.

2. Podmínky měření rychlosti podle § 79a zákona o silničním provozu

70. K návrhu žalobce provedl krajský soud při jednání důkaz Smlouvou o nájmu zařízení a o poskytování služeb ze dne 2. 12. 2013 uzavřenou mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Dvůr Králové nad Labem coby nájemcem, včetně příloh této smlouvy.

71. Obsah těchto listin vyvrací obavu žalobce, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Třebihošť, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.
72. Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.
73. Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že žalobcova (navíc ničím nepodložená) domněnka, že by na měření rychlosti v obci Třebihošť fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, je lichá. Krajský soud nepovažuje za nutné citovat celé znění citované smlouvy čítající (včetně příloh) vícero stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek IV. - Předmět smlouvy, kdy např. z jeho bodů 6. až 8. je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do získávání důkazů a že celý proces jejich shromažďování je zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru měření rychlosti, jakož i obstarání důkazů s tím spojených, nemá možnost jakkoliv ovlivnit. Tento postup je zcela v působnosti městské policie a vlastník rychloměru se na něm nikterak nepodílí.
74. Souhlas obce Třebihošť s prováděním úsekového měření rychlosti na jejím území strážníky Městské policie Dvůr Králové nad Labem pak byl dán několikrát již zmiňovanou veřejnoprávní smlouvou ze dne 2. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/597, uzavřenou mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Třebihošť.
75. Ani tuto námitku tedy krajský soud neshledal důvodnou.

3. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

76. Žalobce namítal, že správní orgán I. stupně neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, jak je již popsáno v části II. tohoto rozsudku.
77. Ze skutkových zjištění popsanych shora v části V. A. tohoto rozsudku ale plyne opak. Správnímu orgánu se přes počáteční nezdařené spojení s doručováním výzvy k podání vysvětlení označenému řidiči D. P. podařilo ve spolupráci s policejními orgány jmenovaného dostihnout telefonicky. O tomto rozhovoru byl dne 13. 7. 2016 pořízen úřední záznam. Již z něho vyplynulo, že jmenovaný nezná společnost Odvoz vozu s. r. o. a že pro ni žádná vozidla ve Dvoře Králové a v jeho okolí neřídil. Po domluvě pak na mailem zaslanou výzvu k podání vysvětlení ohledně případů, kdy byl označen jako řidič vozidla, kterým byl spáchán přestupek (včetně přestupkového jednání v projednávané věci), písemně odpověděl, že ani v jednom z uvedených případů vozidlo neřídil, nezná provozovatele těchto vozidel a nezná ani společnost Odvoz vozu s. r. o.
78. Teprve v návaznosti na tato zjištění správní orgán I. stupně řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.
79. Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku, a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom zejména z judikatury

Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

80. „Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
81. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.
82. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost

zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

83. V přezkoumávané věci se správnímu orgánu osobu označenou za řidiče vozidla podařilo zkontaktovat, nejprve se jednalo o kontakt telefonický, následně o kontakt písemný za pomoci mailové pošty. Nevznikly však pochyby o tom, že šlo skutečně o kontakt s označeným D. P. a že ať už jeho mluvený projev v telefonu či jeho písemný přípis jsou projevy jeho svobodné vůle. Tyto skutečnosti nezpochybňoval ani žalobce.
84. Ten pouze přišel s hypotézami, že se jednalo o typickou reakci člověka, který je vinen, že se jmenovaný obával uložení a vymáhání pokut, protože nebyl v dobré finanční situaci, nebo že se jmenovaný obával zápisu bodů do registru řidičů. Tyto žalobcovy hypotézy však zůstaly ničím nepodložené.
85. Naopak, nelze přehlédnout, že pokud správní orgán zkontaktoval jmenovaného telefonicky, ten neměl prostor pro přípravu a musel reagovat ihned a spontánně. Následující písemný projev vůle je pak s tím mluveným v naprosté shodě. Nevznikly tedy důvodné pochyby o pravdivosti jeho tvrzení. Za této situace by bylo dle názoru krajského soudu nadbytečné, aby správní orgán trval na osobní účasti označeného řidiče při podání vysvětlení. S vysokou mírou pravděpodobnosti by totiž D. P. při ústním podání vysvětlení pouze zopakoval svá předchozí tvrzení. Těžko lze očekávat, že by na tom něco změnilo pozorování jeho „verbálního a nonverbálního vyjadřování“, jak namítal žalobce. Krajský soud by naopak za této situace lpění na ústním podání vysvětlení považoval za prvek přepjatého formalismu.
86. V návaznosti na to krajský soud připomíná, že další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.
87. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

4. Liberace

88. Obsahem této žalobní námitky bylo tvrzení žalobce, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle něho *“Právník za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila”*. A to ve spojení s § 125f odst. 5 téhož zákona.
89. V žalobě avizované důkazy o uzavření smlouvy příkazního typu mezi žalobcem a jeho zmocněncem v průběhu soudního řízení nebyly předloženy. Žalobce sice při jednání soudu uvedl, že nějaká smlouva mezi ním a společností Odvoz vozu s. r. o. uzavřena kdysi v minulosti byla, neměl ji však k dispozici a nebyl si jist, jestli ji má on nebo jestli je u dané společnosti. Uvedenou smlouvu, i kdyby skutečně existovala, však krajský soud za relevantní důkaz ohledně problematiky liberace nepovažuje.
90. Jak je totiž z hlediska jeho systematického zařazení zřejmé, citované ustanovení § 125e odst. 1 zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt právnické osoby (resp. fyzické osoby při výkonu její podnikatelské činnosti) dle předcházejícího ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.
91. Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnická) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odst. 5 této normy. Tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.
92. Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobcem tvrzen nebyl.
93. Žalobce dále v rámci této žalobní námitky (byť poněkud nesystémově) vytkl správním orgánům, že pokud správní orgán rozhodoval na základě informace vyplývající z jeho úřední činnosti, tedy že zmocněnec žalobce označuje pana P. jako řidiče i v jiných řízeních o správních deliktech, v nichž vystupuje jako zmocněnec delikventů, jednalo se o podklad rozhodnutí, se kterým měl být žalobce seznámen a měl mít možnost vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.
94. Shora již krajský soud při referování obsahu správního spisu popsal, jaké kroky podnikl správní orgán I. stupně, aby kontaktoval žalobcem označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Vpředu také krajský soud podrobně odůvodnil, proč dle jeho názoru správní orgán I. stupně podnikl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
95. Pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (viz první odstavec na str. 4) v rozsahu toliko jediné věty konstatoval, že ze strany zmocněnce žalobce je osoba pana P. uváděna v několika dalších spisových materiálech správních deliktů různých provozovatelů vozidel vedených na ODP Dvůr Králové nad Labem, jednalo se již o postřeh z hlediska skutkového i právního nadbytečný. Skutečnost, že pan P. žalobcův vůz v době spáchání přestupkového jednání neřídil, byla totiž v předmětném správním řízení prokázána jinými důkazy (viz shora). Jednalo se tedy o skutkově odlišnou situaci, než v žalobcem odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, jehož závěry tak nejsou na daný případ přílehlavé.

96. Jak již krajský soud uvedl, správní orgán nepochybil, pokud nezahájil řízení o přestupku proti panu P. a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě, a pokud následně zahájil správní řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu s žalobcem coby provozovatelem vozidla, kterým byl spáchán přestupek. Dodatek správního orgánu, že má povědomost získanou na základě své úřední činnosti, že k obdobným závěrům dospěl i v řadě jiných správních řízení, která vedl, tak měl povahu ryze doplňující, pro shora uvedené závěry nebyl významný. Nebyl proto způsobilý jakkoliv negativně se dotknout práv žalobce a nemohl tedy ani být důvodem překvapivosti vydaného rozhodnutí.

5. Neprovedení ústního jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce

97. Žalobce dále namítl, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti. K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podpořil žalobce svou argumentaci rozsudky Nejvyššího správního soudu i rozsudky zdejšího krajského soudu a Krajského soudu v Ústí nad Labem.
98. V tvrzeném pochybení spatřoval žalobce zkrácení svých práv dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.
99. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého „ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: „... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“
100. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídít jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídít v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídít ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního

soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.“

101. Pokud se žalobce odvolával na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015-30, v souvislosti na „nekonání ústního jednání“, třeba konstatovat, že tak činil nepřipadným způsobem. Ostatně na tento rozsudek následně reagoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016-53, mimo jiné takto:
102. „Další námitkou stěžovatel brojí proti závěru krajského soudu, jenž dovodil, že městský úřad nepochybil, nenařídil-li ústní jednání. Stejně tak nesouhlasí s tím, že o provádění důkazu listinou nemusí být účastník řízení předem vyrozuměn a že jej lze provést mimo jednání navíc bez toho, aby byl o tomto úkonu vyhotoven protokol.
103. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s touto stěžovatelovou námitkou, přičemž poukazuje na velké množství vlastních rozsudků, které se týkaly totožné otázky (srov. např. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, sp. zn. 8 As 110/2015, ze dne 16. 3. 2016, sp. zn. 1 As 166/2015, nebo ze dne 29. 3. 2016, sp. zn. 1 As 7/2016), tedy povinnosti správního orgánu nařídít ústní jednání v případě projednávání správního deliktu provozovatele vozidla.
104. I zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje s názorem krajského soudu, že správní orgány nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (k podrobné argumentaci odůvodňující tento závěr srov. rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, body 21 - 24, srov. i rozsudek ze dne 17. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015 - 29). Vzhledem k tomu, že v této části kasační stížnosti uplatňuje stěžovatel v zásadě stejnou argumentaci jako již dříve v řízení o žalobě, lze z důvodu procesní ekonomie v podrobnostech na přílehlavé a vyčerpávající odůvodnění krajského soudu odkázat (ohledně možnosti takového postupu srov. např. rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, nebo ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 - 47).
105. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli. (-)
106. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výslechem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, č. j. 3 As 128/2013 - 36, nebo ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.
107. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem

o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastníku řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, nebo ze dne 21. 8. 2014, č. j. 10 As 16/2014 – 25, ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 As 107/2011 nebo ze dne 22. 10. 2008, č. j. 6 As 51/2007 – 228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, č. j. 1 As 125/2011 – 163, a ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlázení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.

108. *Od těchto závěrů se nemá Nejvyšší správní soud důvod odchýlit ani v nyní projednávané věci. Všechny listiny, z nichž správní orgán vycházel, byly po celou dobu řízení součástí spisu a stěžovatel byl obeznámen s možností se s nimi seznámit, případně je konfrontovat, nicméně zůstal pasivní. Ani tato námitka, kdy stěžovatel zpochybňoval toliko formální postup správních orgánů, není důvodná.“*
109. *Z uvedeného tedy jasně vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí se jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy, a to i soudem zdejším, jak upozornil žalobce.*
110. *V posuzované věci správní delikt spočíval v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Třebihošť, zjištěné automatizovaným technickým prostředkem, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ. Deliktní jednání bylo spolehlivě prokázáno listinami založenými ve správním spise a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle § 38 odst. 1 správního řádu (nahlázení do spisu) či podle § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou vigilantibus iura scripta sunt svá práva nevyužil, nemůže vytykat správním orgánům, nýbrž pouze a jenom sobě, resp. zvolenému zmocněnci.*

111. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení zjistil, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, dlužno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
112. Dle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostal, o čemž svědčí obsah jeho oznámení ze dne 4. 8. 2016 (viz shora). Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny. Dle krajského soudu musí být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.
113. V případě jakýchkoliv pochybností navíc žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a tuto skutečnost si vyjasnil. Navíc za situace, kdy byl zastupován zmocněncem, která v obdobných věcech vystupuje systematicky a vytrvale. Není tak nějakým prostým a obyčejným subjektem, nýbrž zmocněncem s patřičnými praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, podpořenými jistě i k tomu potřebnými znalostmi příslušných právních ustanovení. Nic takového se nestalo, naopak. Žalobce zůstal ve správním řízení zcela pasivní, nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

6. Protiústavnost

114. V posledním ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.
115. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).
116. Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.
117. Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.
118. Pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na vše shora uvedené, že závěr ve věci byl učiněn na základě spolehlivě zjištěného skutkového i právního stavu věci. Sám provedl při jednání dokazování, včetně většiny důkazů, jichž se žalobce v žalobě dovolával (viz protokol o jednání ze dne 20. 3. 2018). Nemohl provést důkaz navrhovaný žalobcem, tj. smlouvou příkazního typu uzavřenou mezi žalobcem a společností Odvoz vozu s. r. o., neboť ji žalobce přes avízo v žalobě nepředložil. Za nadbytečné považoval krajský soud provádět důkaz kopií územního plánu obce Třebihošť i zrušujícími rozhodnutími Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem vydanými v roce 2016 ve věci správního deliktu provozovatele vozidla, neboť nebyly pro posouzení dané věci relevantní (k tomu v podrobnostech shora).
119. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, a proto nejsou na nyní projednávanou věc přílehlavá.
120. Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

121. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 20. března 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu